

Câinele izgonit

Grigore Alexandrescu

Lupul cu toată prostia
Cârmuia împărăția;
Și ca un stăpânitor,
Unora le da avere,
Altora, pe o părere,
Le lua chiar starea lor.

Favor, ură schimbătoare,
Izgonire sau chemare
Al domniei era plan.
Câinele gonit de soartă
S-auzise cum că poartă
Simțimenturi de dușman;

C-ar fi zis, nu știu la cine,
Cum că nu este prea bine
A mânca atâția miei,
Și că dacă le adună
Lâna lor pe orice lună,
Să-i lase măcar cu piei.

Asemenea mari cuvinte,
Pe cum fieșcine simte,
Nu sânt prea de suferit.
Pe loc vrură să-l gonească;
Dar politica domnească
Alte pricini i-a găsit.

A zis că nimic nu știe,
Că nu este bun să ție
Un rang între curtezani;
Că la orice-l rânduiește,
Nici o slujbă nu-mplinește,
Că nu face nici doi bani.

Atunci vulpe, șarpe, broască,
Fără măcar să-l cunoască,
De prostia lui vorbea.
Unul zicea că glas n-are,
Altu că nu este-n stare
O piatră de jos să ia.

Se mira cum de răbdase

Domnul, și nu depărtase
Pe un câine ticălos,
A căruia toată treaba
E să mănânce degeaba,
Făr-a face vrun folos.

Dar după o lungă vreme,
Sătul în zadar a geme,
Jalbă câinele a dat,
Zicând că d-acu-nainte,
Toate îi vor părea sfinte,
Numai să fie iertat.

Adesea nenorocirea
Schimbă gândul și simțirea:
Pe loc fu și slobozit.
Cinsti, averi nu se mai spune:
Ce zicea el era bune,
Duhul lui era vestit.

Într-o zi neavând treabă,
Domnul pe ai săi întreabă:
„Voi de câine ce gândiți?”
Șerpi, șopârle, deodată,
Toți răspunseră îndată:
„Înălțime, să trăiți!

Tuturor este plăcută
Cinstea cea cu drept făcută
Ăstui vrednic dobitoc.
Al lui cap, a lui știință,
Glas, putere, iscusință
Pentru noi sânt un noroc.

De trup este prea puternic,
De slujbi multe este vrednic,
Și în lupte e vestit.”
- „Astea le știam prea bine,
Știam ce i se cuvine,
Dar atunci era gonit.”